



Иван Вазов
КЪМ НЕБЕТО

На юг война – на север пак война.
Талази вражески бухтят, ревът
и блъскат се в гранитната стена
на нашта яка гръд.

О, боже, чуй молбата ми: бъди
баща, заслон на моя клет народ!
Велик е той в великите беди,
в борба на смърт, живот.

Аз вярвам в теб и в твоя прави съд,
и в правдата на твоите небеса,
че в милостта си, както и в гневът,
ти правиш чудеса.

Пази ни, слаби сме по брой и ръст –
духът ни само крепка е скала...
О, боже, лек да бъде нашия кръст,
ти давай ни крила.

Виж, гънем се под тежкия товар
на подвига си; кръв се лей без край
из нашта гръд. О, нов прати ни жар
и нова мощ ни дай!

Недей допуска лаврите ни ти
да се покрусят – лаври чисти кат роса,
нахалост да отидат жертвите свети,
от храброст чудеса.

Чуй, боже, майките, чуй техния вик
за помощ, чуй ти вопъла ни слян,
чуй тоз народ – герой и мъченик, –
цял в кръв облян,

цял в кръв облян в ужасната борба
с врази безброй: през тежки векове
той теб вверил бе своята съдба –
и днес те пак зове.

Крепи го, боже, в подвига му свят –

за твойта милост е достоен той:
виж как е чист и прав, и как е млад –
пази го, боже мой!

1916

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Мартин Митов

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4304>]